

Sygn. akt I PSKP 40/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 lutego 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Rączka (przewodniczący)

SSN Romualda Spyt

SSN Krzysztof Staryk (sprawozdawca)

w sprawie z powództwa B.D.

przeciwko J. C.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 2 lutego 2022 r.,

skargi kasacyjnej pozwanego od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 7
sierpnia 2019 r., sygn. akt III APa [...],

I. oddala skargę kasacyjną,

**II. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2025 (dwa
tysiące dwadzieścia pięć) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa
procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

W wyroku z dnia 7 sierpnia 2019 r., sygn. akt III APa [...], Sąd Apelacyjny w
[...]– w sprawie z powództwa B. D. przeciwko J. C. o zapłatę – oddalił apelację
powoda i pozwanego od wyroku Sądu Okręgowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń

Spółecznych w K. z dnia 18 grudnia 2018 r., sygn. akt VII P [...], w którym Sąd Okręgowy zasądził od pozwanego na rzecz powoda następujące kwoty tytułem należności za podróże służbowe: 5.438,82 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 1 czerwca 2014 r. do dnia zapłaty; 4.226,70 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 1 lipca 2014 r. do dnia zapłaty; 7.521,81 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 1 sierpnia 2014 r. do dnia zapłaty; 7.186,47 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 1 września 2014 r. do dnia zapłaty; 5.268,19 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 1 października 2014 r. do dnia zapłaty; 7.724,18 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 1 listopada 2014 r. do dnia zapłaty; 5.560,18 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 30 listopada 2014 r. do dnia zapłaty; 4.852,59 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 1 stycznia 2015 r. do dnia zapłaty; 4.657,94 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 1 lutego 2015 r. do dnia zapłaty; 5.035,56 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 1 marca 2015 r. do dnia zapłaty; 7.072,27 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 1 kwietnia 2015 r. do dnia zapłaty oraz 3.957,24 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 1 maja 2015 r. do dnia zapłaty; w pozostałej części oddalił powództwo.

W sprawie ustalono, że powód znalazł pracę u pozwanego z ogłoszenia w Internecie. Przez pierwsze 3 miesiące powód jeździł w trasy zagraniczne na podstawie umowy zlecenia. Po powrocie z wyjazdu, który trwał 21 dni, otrzymywał od pozwanego wynagrodzenie w wysokości ok. 4.000-5.000 zł. Od maja 2014 r. powód zdecydował się podpisać z pozwanym umowę o pracę. W umowie tej ustalono wynagrodzenie powoda na poziomie minimalnego wynagrodzenia za pracę. Powód jednak spodziewał się, że jego zarobki będą na poziomie tych z okresu pracy na podstawie umowy zlecenia. Odbiór wynagrodzenia zasadniczego powód potwierdzał na listach płac. Za okres od maja 2014 r. do kwietnia 2015 r. powód nie otrzymał, poza wynagrodzeniem minimalnym, żadnych dodatkowych pieniędzy, a także nie potwierdzał na bieżąco otrzymania diet i ryczałtów za noclegi po odbyciu każdej podróży. Zestawienie tych należności zostało sporządzone zbiorczo za okresy: od 5 maja 2014 r. do 31 grudnia 2014 r. oraz od 1 stycznia 2015 r. do 27 kwietnia 2015 r. przez obsługującą pozwanego zewnętrzną firmę księgową. Zgodnie ze sporządzonymi rozliczeniami wyjazdów służbowych powód

miał otrzymać tytułem diet i ryczałtów za noclegi za okres 5 maja 2014 r. do 31 grudnia 2014 r. łącznie 79.778,94 zł, a za okres od 1 stycznia 2015 r. do 27 kwietnia 2015 r. łącznie 36.723,10 zł. Powód potwierdził odbiór tych kwot, chociaż ich nie otrzymał. Pozwany w dniu 27 kwietnia 2015 r. rozwiązał z powodem umowę o pracę bez wypowiedzenia w trybie art. 52 § 1 pkt 1 k.p. Powód nie odwołał się od tego rozwiązania do sądu pracy, lecz w dniu 11 maja 2015 r. złożył do Sądu Rejonowego w K., Wydziału IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych pozew o wydanie świadectwa pracy i odszkodowanie za szkodę wyrządzoną niewydaniem świadectwa pracy. Powodowi zależało na tym, aby w świadectwie pracy było wpisane rozwiązanie umowy o pracę za porozumieniem stron. W konsekwencji, w dniu 11 czerwca 2015 r. zawarł z pozwanym porozumienie oraz cofnął pozew o sprostowanie świadectwa pracy. Jednocześnie z porozumieniem powód otrzymał do podpisu „oświadczenie zakończenia stosunku pracy”, z którego wynikało, że otrzymał od pozwanego wszystkie świadczenia i całość wynagrodzenia. W oświadczeniu tym powód zobowiązał się, że nie będzie miał roszczeń do pozwanego z tytułu stosunku pracy. W związku z podpisaniem tego oświadczenia powód nie otrzymał od pozwanego żadnych pieniędzy, a na podpisanie oświadczenia zdecydował się z obawy, że z posiadanym świadectwem pracy ciężko będzie mu znaleźć nową pracę. Samochód prowadzony przez powoda, jako samochód do 3,5 tony, nie miał tachografu. Na terenie Niemiec wymagana jest rejestracja czasu pracy kierowcy w formie tzw. *control book*. Powód takiego rejestru nie prowadził. Na podstawie dokumentacji przewozowej CMR sporządzał notatki, ale nie fotografował dokumentów. Nie informował również pracodawcy o swojej pracy w godzinach nadliczbowych, nie składał mu żadnych raportów ze swojej pracy oraz nie zgłaszał roszczeń z tytułu pracy w godzinach nadliczbowych.

Sąd drugiej instancji stwierdził, że w realiach rozpoznawanej sprawy, wątpliwa jest rzeczywista wypłata należności objętych rozliczeniem rocznym. Wypłata wynagrodzenia oraz innych należności wynikających ze stosunku pracy należy do obowiązków pracodawcy, a tym samym to na pozwanym ciąży powinność wykazania faktów potwierdzających zrealizowanie tego obowiązku przez przedstawienie dowodów, które w sposób niewątpliwy i jednoznaczny świadczą o wypłacie należności pracowniczych. Strona pozwana nie zdołała tego dokonać.

Z rozważanego punktu widzenia nie ma znaczenia okoliczność, iż powód podpisał zamieszczone na kartach rocznych rozliczeń oświadczenie, iż całość wynagrodzenia, łącznie z dietami oraz ryczałtami za noclegi, została mu wypłacona i w związku z pokryciem tych zobowiązań nie będzie się domagał dodatkowej wypłaty świadczeń z tego tytułu. Po pierwsze adnotacja zawierająca podpis pracownika nie zawiera oznaczenia daty złożenia tego podpisu, a zatem nie można w sposób niewątpliwy stwierdzić, w jakiej dokładnie dacie doszło do podpisania przez powoda tego dokumentu. Po drugie, oświadczenie pracownika zostało naniesione komputerowo drobnym drukiem, odbiegającym od rozmiaru czcionki na pozostałej części dokumentu. Z wysoką dozą prawdopodobieństwa należy przypuszczać, iż powód nie zapoznał się wnikliwie z treścią podpisywanego oświadczenia. Po trzecie, całokształt okoliczności rozpoznawanej sprawy - w kontekście konfliktu z pracodawcą i późniejszej ugody w przedmiocie treści świadectwa pracy - nasuwa zastrzeżenia co do możliwości złożenia przez powoda analizowanego oświadczenia woli z należyтым rozeznaniem swojej sytuacji prawnej oraz w warunkach zapewniających pełną swobodę w prezentowaniu swojego stanowiska w kwestiach związanych z uprawnieniami pracowniczymi. Przy tego rodzaju poważnych wątpliwościach nie można przyjąć, iż umieszczone przez powoda podpisy na analizowanym dokumencie, zawierającym roczne rozliczenie świadczeń z tytułu stosunku pracy oraz oświadczenie dotyczące wypłaty tych świadczeń, stanowi potwierdzenie uzyskania przez powoda całości obliczonych przez pozwanego kwot pieniężnych, zwłaszcza że powód w niniejszym procesie zaprzeczył, aby w rzeczywistości otrzymał od pracodawcy całość przysługującej mu należności.

Sąd drugiej instancji – dokonując ponownej analizy zebranego w rozpoznawanej sprawie materiału dowodowego – doszedł do wniosku, że powód z tytułu stosunku pracy nawiązanego z pozwanym faktycznie uzyskiwał uposażenie w wysokości około 4.000 zł netto miesięcznie, a w skład tej kwoty wchodziło wynagrodzenie zasadnicze oscylujące na poziomie minimalnego wynagrodzenia za pracę, a ponadto świadczenie związane z odbywanymi przez niego wyjazdami służbowymi w postaci diet i ryczałtu za noclegi. Wobec niewykazania przez pracodawcę faktycznej wypłaty całości należności widniejących na kartach

rocznych rozliczeń, Sąd ten uznał, że należy uwzględnić w części roszczenie o zapłatę świadczeń związanych z podróżami służbowymi powoda w postaci różnicy między kwotami pieniężnymi, wskazanymi przez pozwanego w rocznych rozliczeniach w odniesieniu do poszczególnych miesięcy a kwotą 4.000 zł miesięcznie. W ocenie Sądu Apelacyjnego pomniejszenie kwot wynikających z rocznego rozliczenia należności o kwoty 4.000 zł miesięcznie powinno jednak wynikać nie z samego faktu zrzeczenia się przez powoda wypłaty tych kwot, które powód otrzymał od pracodawcy, ale właśnie z faktu ich wypłaty. W granicach tej sumy pieniężnej (4.000 zł) powód - w okresie poprzedzającym wytoczenie powództwa - uzyskał bowiem zaspokojenie swojego roszczenia o zapłatę diet i ryczałtów z tytułu wyjazdów służbowych. W tej części powództwo słusznie zatem zostało oddalone przez Sąd pierwszej instancji jako nieuzasadnione. Sąd drugiej instancji zaaprobował dokonaną przez Sąd Okręgowy ocenę wysuniętych przez powoda roszczeń. Żaden z apelujących nie sformułował zarzutów skutecznie podważających prawidłowość rozstrzygnięcia Sądu pierwszej instancji.

Powyższy wyrok Sądu drugiej instancji pozwany zaskarżył skargą kasacyjną, którą oparł na obydwu podstawach kasacyjnych określonych w art. 398³ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. W ramach podstawy procesowej (art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c.) zarzucił naruszenie:

1. art. 327¹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. przez ich błędne zastosowanie polegające na zawarciu w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku sprzecznych twierdzeń odnośnie podstawy prawnej i faktycznej zasądzenia na rzecz powoda kwot tytułem diet i ryczałtów ze względu na podróże służbowe oraz podstawę dla określenia wysokości tych świadczeń, z jednej strony wskazując na to, że ww. roszczenia przysługują powodowi w wysokości wynikającej z przepisów dotyczących podróży służbowej, a z drugiej strony wskazując na fakt, że źródłem roszczenia o wypłatę ww. kwot była treść stosunku umownego zawartego między stronami, a zgodnie z którym powodowi przysługiwała łączna kwota 4.000 zł netto z tytułu wynagrodzenia oraz kosztów ponoszonych w podróżach służbowych, i tym samym utrudnienie kontroli kasacyjnej zaskarżonego wyroku przez pozwanego, w szczególności poprzez zawarcie w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku sprzecznych ustaleń co do wysokości należności z tytułu podróży służbowych,

które powód obejmował swoją świadomością w momencie zawierania umowy o pracę oraz następnie podpisywania dokumentów rozliczających jego roszczenia z tytułu stosunku pracy, które nie pozwalają pozwanemu na przesądzenie, jaką podstawę prawną i faktyczną przyjął w zaskarżonym wyroku Sądu drugiej instancji;

2. art. 387 § 2¹ pkt 2 k.p.c. poprzez jego błędne zastosowanie polegające na pominięciu zarzutu pozwanego, dotyczącego naruszenia art. 65 § 1 k.c. w zakresie, w jakim pozwany kwestionował w apelacji ocenę materialnoprawną Sądu pierwszej instancji oświadczenia woli powoda o zaspokojeniu przez pozwanego wszelkich roszczeń z tytułu stosunku pracy, pomimo faktu, że Sąd pierwszej instancji winien był ustalać zamiar powoda wzięwszy pod uwagę wszystkie okoliczności, w tym fakt, że najpóźniej wraz z podpisaniem oświadczenia o zaspokojeniu wszelkich roszczeń przez powoda powód podpisał roczne zestawienie kwot z tytułu diet i noclegów wyliczone zgodnie z przepisami właściwego rozporządzenia, w którym ujęte były kwoty w wysokości, które stanowią roszczenia powoda w niniejszej sprawie, wobec czego powód musiał być świadom ich wysokości w momencie podpisywania ww. oświadczenia, a więc też skutecznie się ich zrzekł, idąc śladem rozumowania Sądu pierwszej instancji.

W ramach podstawy materialnoprawnej (art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c.) strona skarżąca zarzuciła naruszenie:

a) art. 77⁵ § 5 k.p. przez jego błędne zastosowanie polegające na przyjęciu, że wysokość świadczeń należnych powodowi z tytułu podróży służbowych powinna zostać wyliczona w oparciu o tabele zawarte w rozporządzeniu Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 29 stycznia 2013 r. w sprawie należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowych mimo, iż Sąd drugiej instancji stwierdził w wyroku, że podstawą wypłacenia powodowi świadczeń z tytułu podróży służbowych jest umowa o pracę zawarta pomiędzy stronami określająca warunki wypłacania powodowi świadczeń z tytułu podróży służbowych, a nie przepisy obowiązującego prawa oraz błędne przyjęcie, że strony nie mogły umówić się na wysokość ww. świadczeń w umowie o pracę na poziomie niższym niż wynikająca z tabel zawartych w ww. rozporządzeniu;

b) art. 65 § 1 k.c. poprzez jego błędne zastosowanie polegające na dokonaniu oceny oświadczenia woli powoda o zaspokojeniu jego wszelkich roszczeń przez pozwanego z pominięciem całokształtu okoliczności, tj. ustaleniu przez Sąd drugiej instancji jakoby oświadczenie woli powoda obejmowało jedynie roszczenia, jakie obejmował swoją świadomością na moment składania oświadczenia, tj. faktycznie wypłacanej mu kwoty 4.000 zł netto tytułem wynagrodzenia oraz kosztów podróży z tytułu diet i noclegów, podczas gdy najpóźniej w tym samym momencie powód podpisywał zestawienia wypłaconych mu kwot z tytułu diet i ryczałtów w pełnej wysokości wynikającej z ww. rozporządzenia, wobec czego należy stwierdzić, że powód był świadom faktycznej wysokości roszczeń z tytułu diet i ryczałtów w momencie składania oświadczenia o tym, że uznaje on roszczenia m.in. z tego tytułu za zaspokojone;

c) art. 65 § 1 k.c. poprzez jego błędne zastosowanie polegające na dokonaniu błędnej oceny treści stosunku pracy łączącego strony poprzez przyjęcie z jednej strony, że podstawą wypłaty w dochodzonych przez powoda wysokościach kwot z tytułu ryczałtu i diet jest treść zawartej przez strony umowy o pracę, a z drugiej strony poprzez przyjęcie, że powód swoją świadomością w momencie zawierania umowy o pracę obejmował, że z jej tytułu należy mu się kwota ok. 4.000 zł netto miesięcznie, na którą składać się będzie wynagrodzenie w kwocie minimalnego wynagrodzenia oraz kwoty wypłacane mu tytułem kosztów podróży zagranicznych, w tym diet i noclegów, co należy uznać za właściwą ocenę i która to ocena winna skutkować oddaleniem powództwa w całości.

Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości oraz o przekazanie sprawy Sądowi drugiej instancji do ponownego rozpoznania, z pozostawieniem Sądowi drugiej instancji rozstrzygnięcia o kosztach postępowania kasacyjnego przez zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną powód wniósł o oddalenie skargi kasacyjnej w całości oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego, według norm prawem przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zarzuty skargi kasacyjnej są nieuzasadnione.

Na podstawie art. 398¹³ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy rozpoznaje skargę kasacyjną w granicach zaskarżenia oraz w granicach podstaw; w granicach zaskarżenia bierze jednak z urzędu pod rozwagę nieważność postępowania.

Sąd Najwyższy wskazywał, że ryczałt za nocleg w podróży służbowej kierowcy zatrudnionego w transporcie międzynarodowym może zostać określony w układzie zbiorowym pracy lub w regulaminie wynagradzania albo w umowie o pracę (art. 77⁵ § 3 k.p.) również poniżej 25% limitu, o którym mowa w § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 19 grudnia 2002 r. w sprawie wysokości oraz warunków ustalania należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju (Dz.U. Nr 236, poz. 1991 ze zm.) oraz w § 16 ust. 2 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 29 stycznia 2013 r. w sprawie należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej (Dz.U. z 2013 r., poz. 167). Jeżeli jednak pracodawca nie ustali wysokości ryczałtu, albo wyraźnie i jednoznacznie wykluczy jego wypłatę, wówczas przed pracownikiem otwiera się droga dochodzenia ryczałtu za nocleg w wysokości wynikającej z rozporządzeń wykonawczych wydanych na podstawie art. 77⁵ k.p. (por. uchwałę Sądu Najwyższego z 26 października 2017 r., III PZP 2/17, OSNP 2018 nr 3, poz. 28). Pamiętać również należy, że pojęcie zwrotu kosztów podróży obejmuje: diety, zwrot kosztów przejazdów i dojazdów, noclegów i innych wydatków, określonych przez pracodawcę odpowiednio do uzasadnionych potrzeb. Stąd użyte przez ustawodawcę w art. 77⁵ § 3 k.p. sformułowanie „na pokrycie kosztów podróży” ma szeroki zakres i obejmuje wszelkie koszty (należności), których rekompensaty może oczekiwać pracownik. Podstawowym kosztem, związanym z podróżą służbową, jest koszt noclegu (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 24 stycznia 2018 r., I PK 310/16, LEX nr 2459716).

W myśl art. 398¹³ § 2 k.p.c. w postępowaniu kasacyjnym nie jest dopuszczalne powołanie nowych faktów i dowodów, a Sąd Najwyższy jest związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego

orzeczenia. Z ustaleń zaskarżonego wyroku wynika, że powód i pracodawca uzgodnili w umowie o pracę, że kierowca będzie otrzymywał oprócz wynagrodzenia zasadniczego w wysokości najniższej płacy krajowej, również zwrot kosztów podróży służbowych w postaci diet i ryczałów za nocleg, obliczonych według przepisów wskazanych wyżej rozporządzeń, nie mniej niż 4.000 zł netto. Sąd Najwyższy jest związany tymi ustaleniami. Pracodawca, przy pomocy biura rachunkowego, sporządzał co kilka miesięcy całościowe zestawienie należności kierowców. Powód nie zakwestionował tego wyliczenia, a jedynie twierdził, że nie otrzymał wyliczonych przez biuro księgowe należności. W zaskarżonym wyroku Sąd uznał, że wysokość przysługujących powodowi należności z tytułu podróży służbowych poza granicami kraju została wyliczona prawidłowo (w skardze kasacyjnej pozwany także nie kwestionuje tego wyliczenia ani jego podstawy prawnej). Powód wprawdzie pokwitował osobiście odbiór tych diet i ryczałów za nocleg (co potwierdziła opinia biegłego grafologa), ale faktycznie otrzymał tylko po 4.000 zł miesięcznie, dlatego – w ocenie Sądu Apelacyjnego - przysługiwała mu różnica między wyliczeniem księgowym a faktycznie otrzymaną wypłatą.

Uzasadnienie Sądu drugiej instancji jest bardzo lakoniczne w określeniu podstawy prawnej rozstrzygnięcia, a także nie ma ustaleń dotyczących tego, gdzie powód nocował w czasie podróży służbowych wykonywanych stosunkowo małym samochodem o tonażu poniżej 3,5 tony, jednak wobec faktu, że pracodawca dokonał wyliczenia należności z tytułu podróży służbowych na podstawie wyżej wskazanych rozporządzeń, uznać należy, że te kwestie nie były przedmiotem sporu. Również zarzuty skargi kasacyjnej pod pretekstem kontestowania prawa materialnego, w istocie zmierzają do podważenia ustalenia zaskarżonego wyroku, iż powód nie otrzymał wszystkich należności ujętych na listach płac, a otrzymywał tylko po 4.000 zł miesięcznie. W tym stanie rzeczy Sąd Najwyższy uznał, że nie był słuszny zarzut skargi kasacyjnej naruszenia art. 77⁵ § 5 k.p. przez jego błędne zastosowanie polegające na przyjęciu, że wysokość świadczeń należnych powodowi z tytułu podróży służbowych powinna zostać wyliczona w oparciu o tabele zawarte w rozporządzeniu Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 29 stycznia 2013 r. w sprawie należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z

tytułu podróży służbowych, skoro sam pracodawca dokonał wyliczenia tych należności w oparciu o te przepisy i taką listę płac przedstawił powodowi do podpisu. Skoro wynikało to z niekwestionowanej przez pracodawcę umowy o pracę niesłuszne były również zarzuty naruszenia art. 65 § 1 k.c. Brak jest bowiem podstawy dla uznania, że pracodawca nie może sam zdecydować (lub uzgodnić ze związkami zawodowymi), że świadczenia należne kierowcom z tytułu podróży służbowych ustalane będą na podstawie rozporządzeń, które wprost nie znajdują zastosowania dla kierowców, bowiem zostały wprowadzone dla pracowników budżetowych. Należy w takiej sytuacji przyznać prymat autonomii woli stron stosunku pracy i jeżeli pracodawca decyduje albo godzi się na stosowanie przepisów rozporządzeń wykonawczych, to brak jest podstaw dla podważenia jego woli (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 marca 2021 r., III PSKP 10/21, Legalis nr 2543687). W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjęto również, że koszty noclegu kierowcy w transporcie międzynarodowym może kompensować kwota jednego świadczenia (nazywanego nawet „dieta”), umówiona przez pracownika i pracodawcę, jeżeli uwzględnia zarówno diety jak i ryczałty za nocleg (por. wyrok Sądu Najwyższego z 31 października 2018 r., II PK 191/17).

Wobec braku adekwatnych zarzutów nie było potrzeby oceny dokonanej subsumpcji oraz omawiania relewantnej ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o czasie pracy kierowców (aktualnie jednolity tekst: Dz.U. z 2019 r., poz. 1412), przepisów unijnych dotyczących kierowców w transporcie międzynarodowym oraz powstających wątpliwości konstytucyjnych, przedstawionych w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 2 grudnia 2021 r., I PSKP 32/21.

Mając powyższe na względzie orzeczono jak w sentencji, zgodnie z art. 398¹⁴ k.p.c. oraz art. 98 § 1 i 3 k.p.c. oraz § 9 ust. 1 pkt 2 w związku z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. 2015 r., poz. 1800 z późn.zm.).